

TUYẾT VÂN

Tặng ban N T Diệp
một bóng dáng
người xưa.

hay chuyện một cô gái Việt thời loạn.

(trích tiểu thuyết TUYẾT VÂN, sẽ do TINH HOA xuất bản trong năm 1979).

LTS : Vân là con thứ ba một gia đình trung lưu miền Trung, gồm có sáu anh em, 3 trai, 3 gái. Ba anh em trai của Vân đều đi Quân đội, hai em gái còn đang đi học. Vân đỗ tiến sĩ luật, phục vụ tại Phủ Tổng Thống với chức vụ Phó Tổng thư ký.

Vì chức vụ này mà nàng đã phải chờ đến giờ phút chót mới chịu đi tan, và vì thương em mà nàng đã nhường cho em lên phi cơ trước và nàng đã bị kẹt lại Saigon.....

x
x x

Vân mở va li nhỏ, loại máy bay, lấy áo len bần vào người, hai tay ôm lấy ngực cho đỡ lạnh. Đã quá nửa đêm, trời tối mịt đã chuyển qua lạnh. Từng ngọn gió nhẹ thoảng qua, rung chuyển những cây me cổ thụ ở dưới đường Gia Long làm cho me rụng xuống mặt đường ran rạc. Nếu không có gió thì chẳng có một tiếng động nào ở giữa một thành phố Saigon rộng lớn và bao la này. Đèn đường vẫn rực sáng.

Im lặng, một thứ im lặng nặng nề, lạnh lùng, ghê sợ.

Vân đang ở sân thượng của tòa nhà Pháp Quốc Đông Minh Hội cao tám tầng ở đường Gia Long. Tại đây cũng còn ba gia đình, gồm mười một người, cùng chờ đợi, chờ để được đi tan. Địa điểm này là một trong nhiều địa điểm mà trực thăng đến bốc người đi tan ra tàu của Đệ Thất Hạm Đội Hoa Kỳ chờ đón ở ngoài khơi Vũng Tàu. Bốn giờ trước đó Vân đã nhường chỗ của nàng cho em nàng là Tiến lên trực thăng đi tan trước. Vân quyết định như vậy vì nghĩ rằng sẽ còn nhiều trực thăng khác trở lại đón người đi tan và Vân là đàn bà, lại được đích thân ông Phó Đại Sứ Hoa Kỳ hứa bốc đi thì thế nào cũng đi được. Còn như Tiến chỉ là sinh viên y-khoa nếu không liệu cách đi trước thì rất có thể bị kẹt lại.

Đã hơn 5 giờ chờ đợi, Vân và ba gia đình kia vẫn không nghe tiếng trực thăng ở đâu nữa cả. Không chỉ riêng tại đây không có mà nhìn chung quanh thành phố cũng không còn nghe một tiếng động gì nữa.

Im lặng. Sao mà nặng nề khó thở quá. Trời trở lạnh khiến cho không khí bị dồn ép thêm lên. Vân cố bình tĩnh đi lại trên sân thượng nhỏ bé này, cốt cho nóng người lên, mà thật ra là cho đỡ